

ZOUFALÁ•Ā•Ā• - VII.

ĀšterĀ½, 08 leden 2013

Probudila jsem se v pĀĤ dvanácté s vlkodavem v posteli a v hlavĀ mi Ā™ádila ostrá bolest. Ā½aludek na vodĀ, boty a šaty po celém bytĀ. V hlavĀ mi kromĀ bolesti vrtal intenzivní pocit, Ā¾e toho Ā•lovĀka musím nutnĀ alespoĀ jedno a zároveĀ stejnĀ intenzivní pĀ™esvĀdĀ•ení, Ā¾e se mi bude vyhýbat.

NedĀĤnĀ dopoledne probĀhlo ve znamení procházky v dešti a blĀtĀ. Hyperaktivní chlupatou bestii, která byla ještĀ pĀ™ed pár minutami roztomilým vlkodavím štĀĀ•átkem, neuvĀĀ™itelnĀ nadchla lepkavá hmota pod je nohama a periodicky se v ní po celou procházku válel a skákal mi na záda. V pauzách mezi odhánĀním ohromné bahnitĀ koule jsem pĀ™ihlouple pozorovala své nohy brodící se v bahnitých kaluĀ•ích a usmívala se tak tupĀ, Ā¾e by ani nejvĀtši škarohlíd nemĀĤ pochyb o tom, Ā¾e jsem absolutnĀ, totálnĀ a bezvýchodnĀ zamilovaná. Ze sladkobolného tranzu mĀ vytrhlo zvonĀní mobilu. Neznámé Ā•islo. „Ano, Zoufalá!“ zvedla jsem telefon asertivnĀ.„Petr, ahoj. Lucko, prosímĀ potĀ™ebuju pomoc, potĀ™ebuju abys mi poslala nĀjaké peníze. Jsem totálnĀ v hajzlu!“ chrllil ze sebe ten zpropadený zmetek a tĀ™ásl se mu hlas, jako kdyby mu na hlavu míĀ™ila kulometem thajská ozbrojená jednotka. „Proboha, co se stalo?“ pĀ™ekĀ™ikovala jsem mohutný déšĀ, který se strhl nad mojí hlavou. „Marika je ve špitále se salmonelou. Okradli nás, sebrali nám i boty. Jediný, co tady funguje jsou pošty. PotĀ™ebuju, abys mi na poštu poslala nĀjaké peníze. Asi 40.000 na špitál a letenky!“ fĀĤ ukal do telefonu a ve mnĀ kupodivu pĀ™evládá soucit nad pocitem zadostiuĀ•inĀní s Ā•irou zlomyslností. „40.000 nemám! Volal jsi Vašim?“ nechala jsem toho bĀdníka chvíli koupat v nejistotĀ. „Naši jsou v LondýnĀ, nedá se jim vĀbec dovolat! Najdi v mým starým pase kartu, mám tam kreditku, je tam cca 70, PIN je 4321. Ten pas je v práci. Lucko prosím, já TĀ fakt potĀ™ebuju. Nenechej mĀ v tom! Prosím.“ Zakvílel, neĀ¾ se spojení pĀ™erušilo. Vydala jsem se domĀ a promoklé štĀnĀ jakoby vyc mĀĤ šok z pĀ™edchozího telefonátu se za mnou táhlo jako zpráskanej pes. Záznamník hlásil šest vzkazĀ. Dva od matky, Ā¾e jí volal Petr a chce mĀ o nĀco poprosit, dva od Kamily, Ā¾e jí volal Petr a solidárnĀ mu práskla s telefonem, jeden od Petra, který rekapituloval to, co mi zahuĀel venku do telefonu a jeden od Lukáše, který pravil:„Dobré ráno, královno flámu. Chci Ti podĀkovat za krásný veĀ•er, moc rád bych ho nĀkdy zopakoval.“ Jak z románu Danielle Steal! PĀ™i Ā¾ehlení kostýmu jsem se tetelila blahem a trochu nervozitou nad nadcházejícím týdnem, který sliboval, Ā¾e bude vše, jen ne stereotypní. První den po dovolené v práci, promyšlené rozdmýchávání romantického vztahu s pĀ™itaĀ•livým psychiatrem, vyhledání kreditní karty grázla, který mĀ opustil. VeĀ•er jsem nad sklenkou vína podebatovala s Kamilou a shodli jsme se na tom, Ā¾e Lukášovi v Ā¾ádnĀ pĀ™ipadĀ nesmím zavolat dĀ™ív neĀ¾ v polovinĀ týdne. TĀ™icet sekund po KamilinĀ odchodu jsem vytĀ•ela Lukáš Ā½aludek se mi svíral nedoĀkavostí pĀ™i kaĀ•dĀm zazvonĀní. Záznamník. Sakra. Práskla jsem telefonem a vytoĀila Milan šéfa nad všechny chápavého. „ĀEest práci!“ zvedl mi telefon mĀĤ zamĀstnavatel a zatvrzelý volíĀ• pravice. „Kdy se zapojíš do pracovního procesu?“ „Milane trochu jsem se sebrala, pĀ™ijdu zítra, ale ráno si musím ještĀ nĀco zaĀ™ídit!“ zašvitoĀ™ila jsem trochu podlézavĀ a Milan nadšenĀ zahulákal:„VýbornĀ, bez tebe se mi firma hroutí pod nohama! Jsi nadšenĀ oĀ•ekávána, má pravá ruko!“

Milan je prostĀ tĀ™ída!

RENATA FRANCOVĀ(blog iDNES) (pokraĀ•ování opravdu, ale tentokrát oooooopravdu! uĀ¾ zítra)